

maalet til Strid mellem Thingene, affkaffede han ham og tog saa den nuværende høitærede Kultusminister, som han vidste, var fuldt kapabel dertil. Men saa siger den høitærede Conseilspræsident: Det er ikke mig, der ypper Strid. Da Balget stod mellem Kanonbaade og store Skibe til en 2—3 Millioner paa den ene Side og et enkelt stort Skib paa den anden Side, skal det absolut ikke være nogen af disse mange Skibe, som vor Flaade absolut trænger til, og som saa mange Menneſter efter vore Farvandes Bestaffenhed anse som mest passende, og hvis Anstafelse i større Antal ligger i Flaadeplanen, men saa skal det netop være det enkelte store Skib, som vi skulle have et af i de første ti Aar, og saa skal Typen derfor være det Skib, hvis Navn saa tidt er nævnt, men som ikke er anderledes pandserklædt, end at det nuværende Artilleri meget let kan gennemskyde det. Og dog siger den høitærede Minister, at det er ikke ham, som vil Ufred. Ja, mine Herrer, saaledes er Stillingen efter min Opfattelse og maaa blive det efter de Regjeringsprinciper, som den meget ærede Conseilspræsident har hyldet. Det er den Regjerings teori, han har lagt for Dagen — vi kjende det Allesammen —, og den gaar, som De veed, ud paa, at saa længe hans Benner staa ham bi — dem, jeg kalder hans Benner, er Landstingets flertal — saa længe skal han ikke svigte i Striden mod Folkethinget. Det er nu fem Aar, siden det blev sagt til en Deputation fra Sylland omtrent med de Ord, jeg her siger. Det er Programmet: den krasseste, skjæreste, mest ensidige Landstingsparlamentarisme, der nogenſinde har kunnet opstilles. Det er den høitærede Conseilspræsidents egentlige Program: Naar han har sine Benner med sig og kan faae Dækning for sin Stilling hos det andet Thing, saa længe gjælder hverken Valgret eller Folkethinget; thi høie vi os ikke for Fordringerne, kommer Universitetslæreren med sin nye Lære om Vacuum. Hvad vil den høitærede Minister nu? Han siger — ja det er forbausende at høre en saadan Udtalelse fra Ministerbordet, fra den Mands Mund, der skulde være den Første i Danmark til, saa længe han havde Embedsansvar, at værge Alt og Alle mod det mindste Bran af Ulovlighed — han siger: Høre vi ikke det og det, kan vor grundlovmæssige Bevillingsret komme til at staa paa Spil. Det er den ifølge sit Embedsmæssige og sit Embedsansvar første Lovhæbber i Danmark, som siger dette. Jeg vil da haabe, vi kunne komme tilbage til Liden, hvor vi kunne faae den modfatte Forsikring, nemlig den, at saa længe en Conseilspræsident sidder paa den Plads, han har, skal Grundloven og al Lovlighed ved ethvert Middel beſkjærmes. Men det siger den høitærede Minister ikke; han siger netop, at han gaar ikke sin Vej, men under sit Embedsansvar siger han til os truende, at vor grundlovmæssige Bevillingsret staaar paa Spil med ham som Hæbber.

Og, mine Herrer, man skulde spørge om Tilladelse hos Medlemmerne fra Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) og Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen), for at kunne sige her i denne Sal, at dette Ministerium efter hele sit Forhold ikke er skiftet til sit Embede? Mine Herrer! Jeg anser det for min Pligt i dette Øieblik at sige dette og at have sagt det, jeg her siger. Man har talt om Folkethingsparlamentarisme og Deslige. Jeg siger, at den høitærede Finantsminister er den mest ensidige Parlamentariker, jeg kjender. Har han, om det saa var de ni og halvfems Hundredele af Befolkningen imod sig, men han har den ene Hundredele i sine Benner i Landstinget for sig, vil han sige, at det er Nok til at staa imod Folkethinget med. Det er netop den fine Parlamentarisme. Det er hans egen Udtalelse for fem Aar siden, og hans Handlinger svare dertil siden. Parlamentarisme er det, men ganske vist en overmaade ensidig Parlamentarisme. — Med Hensyn til Parlamentarisme overhoved er der selvsjælgelig Ingen, der kan være i Tvivl om, hvad min Mening er om Grundlovens Forstaelse i saa Henseende og om Befolkningens Ret. Det har jeg udtalt saa ofte, og jeg har ikke forandret Anskuelse derom. Men Et er, hvad der er principielt rigtigt, og et Andet er, til hvilken Tid og paa hvilken Maade det skal søges gennemført. Som Forholdene foreligger, har den ærede Ordfører jo udvilket klart, at vi ville blot have Lov til at være os selv. Vi ville blot have Lov til at værne om vor Ret, og ikke engang det vil man give os Lov til! Vi ville ikke bruge Finantsloven til Angreb og for at blive af med Ministeriet, men vi ville heller ikke tillade, at Finantsloven bliver brugt af Ministeriet for at ydmyge os og dem, der have sendt os. Det er Stillingen. Men hvis nu Nogen vil spørge mig, om jeg venter, at Conseilspræsidenten skal gaa nu, svarer jeg: Nei! Han har jo nu siddet i 7 Aar snart, og i denne Samling har han set Alt viſne i sine Hænder; han taler om, at han fremsætter saa den ene og saa den anden Lov, men der kommer Ingenting ud deraf. Hvor kan den høitærede Minister ville fremhæve dette? Han gaar paa sin egen Kirkegaard, men han tror dog, at han er den fortræffeligste Minister i Verden, og at det er os, som ikke due Noget. Jeg veed ikke, om det er den høitærede Ministers Spøg eller om det er den rene Navitet fra hans Side, at han vil anføre alle disse Grave med sit Mærke paa som Bevis paa, at han duer til sit Embede. For os staaar det klart, at alt dette kun beviser, at han ingen Magt har i det Thing og over de Faktorer, som enhver Minister, der duer Noget, skal have Magt over og være istand til at bringe til at arbejde og samarbeide. Altsaa, jeg siger, at hvorledes Stillingen end er, og hvorledes den meget ærede Minister end i alle Henseender har ført Landet, saa nærer jeg ingenlunde den For-